

Kara Edomu

Abdiasz

Tak mówi Wszechmocny Pan: Ponieważ Edom mścił się na domu judzkim, ciężko zawinił przez swoją zemstę na nich, dlatego tak mówi Wszechmocny Pan: Wyciągnę rękę przeciw Edomowi, wytępię z niego lud i bydło i obrócę go w ruinę; od Temanu aż do Dedanu padną od miecza – Ezech. 25:12,13

Bardzo mało wiadomo nam o proroku Abdiaszu, którego wizja zagłady Edomu i przywrócenia Izraela do łaski stanowi najkrótszą księgę Starego Testamentu. Jednak przesłanie tego proroka nie jest tajemnicze, ponieważ jego słowa i myśli są cytowane i powtarzane przez wielu innych autorów Biblijnych, takich jak Jeremiasz i Jan Objawiciel. Księga Abdiasza zawiera tylko 21 wierszy. Pierwszych 16 wersetów opisuje Bożą karę wobec Edomu z powodu jego postawy wobec Izraela, gdy ten był atakowany przez innych wrogów. Edomici przyłączyli się wówczas do napastników, grabiąc łupy w Jerozolimie i blokując drogę uciekającym Żydom, zamiast pomagać swym krewnym, Izraelitom.

Kolejne pięć wersetów opisuje Boże błogosławieństwa dla domu Jakuba – wyzwolenie z niewoli, powrót do swej ziemi, triumf nad ich wrogami i świętość na górze Syjon.

Historycy biblijni są podzieleni jak chodzi o kwestię czasu, kiedy Abdiasz napisał swoje proroctwo. Jedna grupa uznaje, że atak na Izrael, o którym wspominał Abdiasz, był atakiem Nabuchodonozora z 606 r. p.n.e. Dlatego też twierdzą oni, że Abdiasz musiał napisać swą księgę około 600 r. p.n.e.

Druga grupa zauważa, że prorok Jeremiasz cytuje Abdiasza. Ponieważ proroctwo Jeremiasza powstało niedługo po 600 r. p.n.e., oznacza to, że proroctwo Abdiasza musiało być wcześniej znane Jeremiaszowi. W związku z tym historycy ci sugerują, że Abdiasz opisuje atak Filistyńczyków i Arabów wspomniany w 2 Kronik 21:16,17. Przy takim założeniu, zapiski Abdiasza musiały powstać ok. 900 r. p.n.e., czyli ok. 300 lat przed atakiem Nabuchodonozora (układ ksiąg 12 proroków zorganizowany został w kolejności chronologicznej. Proroctwo Abdiasza umieszczone jest po proroctwie Amosa, a przed Jonaszem i Micheaszem, czyli ok 765 r. p.n.e.; przyp. reakcji).

Z krótkiego i nieprecyzyjnego opisu ataku na Izrael, jaki przedstawił Abdiasz, trudno jest określić, czy chodzi tu

o atak Nabuchodonozora z 606 r. p.n.e., czy też jakiś najazd. Istnieją jednak pewne wskazówki oraz interpretacje symbolicznego aspektu proroctwa Abdiasza, które dają nam w tym względzie pewną odpowiedź.

Edom leżał na południe od dwóch pokoleń królestwa Judy, pomiędzy Morzem Martwym, a Morzem Czerwonym. Obecnie Izrael obejmuje zachodnią połowę starożytnego Edomu. Wschodnia połowa znajduje się w południowej Jordanii. Bosra była stolicą Edomu.

Wersy 1-9 wspominają o Bożym wyroku i karze wymierzonej Edomowi. Ponieważ odnoszą się one do Edomu, zatem należy pamiętać, że słowa „ty” lub „twoi”, „twoje” odnoszą się właśnie do Edomu. Kolejne siedem wersetów tłumaczy, dlaczego Edom ma być ukarany.

Tło historyczne

W wierszu 10 Abdiasz potępia Edomitów za przemoc wobec ich braci, Izraelitów, których opisuje jako „twój brat Jakub”. Edom był imieniem nadanym Ezawowi po tym, jak będąc pierworodnym synem Izaaka sprzedał pierworodztwo Jakubowi (1 Mojż. 25:30). Wzajemna niechęć pomiędzy Jakubem i Ezawem miała również trwać wśród ich dzieci, a także wnuków i dalszych pokoleń, przez ponad tysiąc lat aż do czasów Abdiasza.

W wierszu 11 mamy wskazówkę; słowa „wówczas gdy stałeś na uboczu” sugerują, że w czasie ataku na Jerozolimę napastnicy atakowali z jednej strony, zaś Edom stał po drugiej stronie miasta. Edom leży na południe od Jerozolim, co wskazuje, że napastnicy nadeszli z północy. Werset 14 potwierdza tę hipotezę: „Nie stój na rozstaju dróg, aby zabijać jego uchodźców! I nie wydawaj jego zbiegów w dniu niedoli!”

Gdy Żydzi uciekali przed napastnikami w kierunku południowym, Edomici od południa odcięli im drogę ucieczki. Zamiast pomagać Żydom, wyłapywali ich z kryjówek i oddawali w ręce najeźdźcy.

Wszystko to wskazuje, że napastnikami byli prawdopodobnie Babilończycy pod wodzą Nabuchodonozora, ponieważ nadciągnęli oni z północy. Gdyby mowa była o najeździe Filistynów i Arabów, byłoby wspomniane o ataku z zachodu i południa, gdyż tam zamieszkiwały te narody. Innymi słowy, byłby to ten sam rejon, gdzie leżał Edom. W takim przypadku wniosek ten byłby sprzeczny z wersetami 10 i 14 mówiącymi o Edomie, który był po drugiej stronie w stosunku do napastników i uniemożliwiał ucieczkę Izraelitom.

Armia Babilońska kierowała się wzdłuż brzegów rzeki

Eufkrat na północ, ku wzgórzom dzisiejszej Turcji, a następnie skręciła na południe wzdłuż wybrzeża Morza Śródziemnego i zaatakowała Izrael od północy. Edomici przystąpili do ataku aby zdobyć przychylność najeźdźcy oraz by zdobyć łupy i dać upust ponad tysiącletnim uprzedzeniom. Wszystko to nie zmienia faktu że Edomici byli oportunistami i nie zdawali sobie sprawy z tego, że Babilon może zwrócić się przeciwko ich państwu.

Sąd Edomu

Początkowo Babilończycy z zadowoleniem przyjęli sojusz z Edomem przeciw Izraelowi, ale następnie powrócili i podbili również i ten kraj. „Widzenie Abdiasza. Tak mówi Wszechmogący Pan o Edomie: Słyszeliśmy wieść od Pana i wysłano gońca do narodów: Wstańcie! Ruszmy przeciwko niemu! Do boju! Aż do granicy cię ścigali wszyscy twoi sprzymierzeńcy, zawiedli cię i wzięli nad tobą górę twoi przyjaciele; ci, którzy jedli twój chleb, zastawią na ciebie sidła.” (wersety 1,7)

Zwycięstwo i podbój były zupełne. „Gdy złodzieje wtargną do ciebie albo nocni rabusie – jakże będziesz splądrowany! Czy nie będą kradli do woli? Gdy zbieracze winogron przyjdą do ciebie, czy pozostawią choć jedno grono?” (werset 5). Zwykli złodzieje byliby lepsi dla Edomu, gdyż zwykle zabierają największą ilość dóbr jaką są w stanie unieść i zostawiają resztę. Podobnie i robotnicy w czasie żniwa zabierają większość winogron, lecz zostawiają po sobie niektóre grona lub pojedyncze kłosa. Tymczasem Babilończycy nic nie pozostawili po zdobyciu Edomu. Z wersetu 3 i 4 wynika, że Edom został odcięty na zawsze, o czym czytamy także w wersetach 8 i 9. Zdrada Edomu wobec Żydów i udzielenie pomocy Babilończykom przeciwko Izraelitom spotkała się z odpłatą tej samej natury, kiedy to Babilończycy zwrócili się przeciwko swym dawnym sojusznikom i podbili ich. Zauważmy ostatnią część wersetu 15: „Jak postępowałeś, tak postąpią z tobą. Odpłata za twoje postęпки spadnie na twoją głowę.”

Symboliczne zastosowanie

Słowa Abdiasza z wersetu 1 i 2 przypominają zapis Obj. 17:4 i 16 : „A niewiasta była odziana w purpurę i szkarłat, cała zdobna w złoto, drogi kamień i perły, miała w swej ręce złoty puchar pełen obrzydliwości i brudów swego nierządu. (...) A dziesięć rogów, które widziałeś, i Bestia – ci nienawidzić będą Nierządnicy i sprawią, że będzie spustoszona i naga, i będą jedli jej ciało, i spalą ją ogniem.”

W tym miejscu kobieta symbolizuje papieństwo, a bestia przedstawia narody, które były sprzymierzone z jego kościołami od roku 539 do roku 1799. Werset 16 opisuje wydarzenie ciągle leżące w przyszłości, kiedy to dziesięć rogów bestii przedstawiających dziesięć części podzielonego Chrześcijaństwa, ludy z tzw. narodów chrześcijańskich, które powstaną w niszczycielskiej furii

przeciw nominalnemu systemowi kościelnemu.

Dalej, zapowiedź Abdiasza 3 do 6 opisuje podobne zjawiska do tych zrelacjonowanych w Obj. 18:7,8: „Ile się wślawiła i osiągnęła przepychu, tyle jej zadajcie katuszy i smutku! Ponieważ mówi w swym sercu: „Zasiadam jak królowa i nie jestem wdową, i z pewnością nie zaznam żałoby”, dlatego w jednym dniu nadejdą jej plagi: śmierć i smutek, i głód; i będzie ogniem spalona, bo mocny jest Pan, Bóg, który ją osądził.”

Abdiasz 8 i 9 mówi o strachu przywódców Edomu, co jest także wspomniane w Obj.18:9-11: „I będą płakać i lamentować nad nią królowie ziemi, którzy nierządu z nią się dopuścili i żyli w przepychu, kiedy zobaczą dym jej pożaru. Stanąwszy z daleka ze strachu przed jej katuszami, powiedzą: ” Biada, biada, wielka stolico, Babilonie, stolico potężna! Bo w jednej godzinie sąd na ciebie przyszedł!” A kupcy ziemi płaczą i żalą się nad nią, bo ich towaru nikt już nie kupuje.”

Wersety 10-14 które rozważaliśmy już wcześniej, mówią o zdradzie Edomu, popełnionej przeciw cielesnemu Izraelowi. Ich treść podobna jest to do przekazu wersetów znajdujących się w Objawieniu, które mówią o prześladowaniach prawdziwego, duchowego Izraela znajdującego się w rękach nierządnicy, Babilonu, czy też inaczej mówiąc, w rękach nominalnego duchowego Izraela. Wśród tych wersetów Obj. 18:24 powiada: „ i w niej znalazła się krew proroków i świętych, i wszystkich zabitych na ziemi.”

Abdiasza 15 i 16 to dwa ostatnie wersety pierwszej części widzenia proroka, które mówią o zagładzie Edomu. Podobne im wersety znajdują się w Obj. 18:3, 6: „bo winem zapalczywości swojego nierządu napoiła wszystkie narody, i królowie ziemi dopuścili się z nią nierządu, a kupcy ziemi doszli do bogactwa przez ogrom jej przepychu. (...) Odpłaćcie jej tak, jak ona odpłacała, i za jej czyny oddajcie podwójnie: w kielichu, w którym przyrządzała wino, podwójny dział dla niej przyrządźcie.” . U Abdiasza, Edom i poganie, którzy później powstali przeciwko Edomowi, wypili odurzające wino triumfu i podbili literalną, świętą górę Bożą, czyli miasto Jeruzalem, w 606 r. p.n.e. W Objawieniu 18 rozdziale znajduje się podobny w swej wymowie fragment, gdzie zarówno nominalny kościół jak i świeckie rządy upijają się winem cudzołóstwa, celebrują swój tymczasowy triumf nad prawdziwym Kościołem, czyli symboliczną, świętą górą Bożą. Przez pewien czas piją razem, w bezbożnym związku kościoła i państwa. Lecz na koniec, jak wskazuje Abdiasz w 16 wersecie, rządy cywilne piją samotnie na miejscu nominalnego kościoła: „bo jak piliście” . Następnie (poganie opisani w 16 wersecie, symbolizujący cywilne rządy po tym, jak już systemy kościelne zostaną zniszczone) „będzie z nimi tak, jak gdyby ich nigdy nie było” kiedy Królestwo Chrystusowe zostanie ustanowione, a narody będą

obalone. Podobny w swym znaczeniu fragment znajdziemy w Obj. 18:15-21. Uderzające jest podobieństwo pomiędzy wizją zagłady Edomu u Abdiasza, a wizją zniszczenia Babilonu przedstawioną przez Jana Objawiciela.

Pozorna niespójność?

Jest jedna pozorna niespójność w zastosowaniu tych historycznych wydarzeń opisanych przez Abdiasza. Jeżeli literalny kraj Edom został zaatakowany i zniszczony przez literalny kraj Babilon pod panowaniem Nabuchodonozora krótko po 606 r. p.n.e., to skoro literalny Edom symbolizuje Babilon, kogo zatem symbolizuje literalny Babilon pod panowaniem Nabuchodonozora? Czy Babilon może zaatakować Babilon?

Nazwa Babilon nie jest wspomniana u Abdiasza, zatem faktycznie nie ma tu żadnej niespójności. Jednakże Babilon jako pojęcie używane w Piśmie Świętym jest wyrażeniem, które ma więcej niż jedno znaczenie. Czasami Babilon ma wąskie, specyficzne znaczenie, odnoszące się do samego Kościoła Katolickiego lub też być może złączonych kościołów protestanckich i katolickich. Czasami Babilon ma też szersze i ogólne zastosowanie, odnoszące się nie tylko do kościołów katolickich i protestanckich, ale także narodów i ich państwowych organizacji.

U Abdiasza, podobnie jak w Objawieniu, możemy dostrzec obraz świeckich elementów chrześcijaństwa powstających przeciwko elementom kościelnym, z którymi wcześniej współpracowały. U Abdiasza, Ezaw (Edom), był bratem Jakuba (Izraela), co dobrze przedstawia fałszywe chrześcijaństwo, które sprzedawało pierworodztwo w zamian za obecne ziemskie korzyści. Choć wielki wróg Edomu nie został wprost nazwany u Abdiasza, to jednak jak wskazaliśmy powyżej, był nim Babilon. W Objawieniu, kobieta i bestia to kościelne i świeckie aspekty Rzymu. Dla fałszywego Chrześcijaństwa, wielkim wrogiem zdefiniowanym w Obj. 17:16 jest „dziesięć rogów”, czyli cywilne elementy większego Babilonu, które poprzednio wspierały papieżstwo. Już dzisiaj rządy zachodniej i środkowej Europy wydają się być nieodwracalnie lewicowe lub ateistyczne, a zatem wrogo nastawione do rzymskiego papieżstwa.

Naprawienie

„Lecz na górze Syjon będzie wybawienie, jest ona przecież święta, i dom Jakuba przejmie w posiadanie tych, którzy go posiadłości pozbawili. A dom Jakuba stanie się ogniem, dom Józefa płomieniem, dom zaś Ezawa słomą; podpalą go i strawią; i z domu Ezawa nikt nie ocaleje – bo tak rzekł Pan, I posiadą Negeb, kraj górzysty Ezawa, i Szefelę, kraj Filistyńczyków. Posiądą też kraj Efraima i kraj Samarii, a Beniamin zajmie Gilead. Pierwsi wygnańcy, z synów Izraela, ci w Chelach, posiadą kraj Kananejczyków aż do Sarepty, a wygnańcy z

Jeruzalemu, którzy są w Sefaradzie, posiadą miasta Negebu. Potem ocaleni na górze Syjon wyruszą, aby sędzić górzysty kraj Ezawa; lecz panowanie będzie należało do Pana.” (w.17-21)

Przywrócenie domu Jakuba do posiadania ziemi wspomniany w wersecie 17 miał literalne wypełnienie w 536 r. p.n.e., kiedy to Cyrus Wielki, król Perski, wydał dekret, że Żydzi wzięci do niewoli przez Nabuchodonozora mogli wrócić do swego dawnego kraju. Werset 18 opisuje zemstę Izraelitów nad literalnymi Edomitami, jaką wywarli na nich po powrocie. Relacja ta faktycznie może dotyczyć wydarzeń jakie miały miejsce w historii. Józef Flawiusz, historyk, opowiada jak Judasz Machabeusz poprowadził armię przeciw nielicznym potomkom Edomitów, którzy przeżyli atak Babilonu, zabijając większość z nich. Apokryficzne księgi pierwsza i druga Machabejska również zawierają wzmiankę o pojmanych Edomitach, którzy zostali poddani w niewolę u Żydów.

Werset 19 opisuje ziemię, którą Izrael znów obejmie w posiadanie. Ezaw lub Edom byli zlokalizowani na południowym krańcu, Filistyni zamieszkiwali tereny na zachodzie, w obszarze dzisiejszej strefy Gazy, Efraimici żyli na północ od Jeruzalem (choćby były także ludy wysunięte jeszcze dalej na północ niż Efraimici), Gilead był po stronie wschodniej, na wschodnim wybrzeżu rzeki Jordan. Większość ziemi opisywanej przez Abdiasza znajduje się obecnie w granicach państwa Izraela lub też objętych jest jego kontrolą. Spodziewamy się, że kolejne obszary i nowe fale powracających Żydów zostaną dodane do tego narodu.

Werset 20 wskazuje na to odwołując się do „wyznawców z Jeruzalemu, którzy są w Sefaradzie”. Biblijni eksperci podają różne interpretacje co do lokalizacji Sefaradu. Niektórzy mówią, że chodzi tu o Hiszpanię i Francję, kraje daleko na zachodzie; inni natomiast sugerują, że jest to region Babilonu blisko Eufratu, rozciągający się daleko na wschód. Być może niejasność co do lokalizacji tego miejsca wskazuje, że gdziekolwiek Izraelscy jeńcy mieliby się znajdować, na wschodzie czy na zachodzie, to i tak wrócą.

To i inne proroctwa dotyczące powrotu Izraelitów do ziemi, którą dał im Bóg, mają się jeszcze wypełnić. Obecnie są one w trakcie wypełniania się, aż nastanie pełnia „ucisku Jakubowego” który ogarnie zgromadzony Izrael, po czym nastąpi ustanowienie Królestwa Chrystusowego, co opisuje wersecie 21.

Ustanowienie Ziemskiego Królestwa

W symbolicznym zastosowaniu ostatnich pięciu werseców proroctwa Abdiasza, góra Syjon symbolizuje niebieską fazę Królestwa Bożego. Gdy ustanowione zostanie Królestwo na Ziemi, wówczas wybawienie, odkupienie z grzechów przez Chrystusa oraz moc zmartwych-

wstania zostanie wylana z góry Syjon na mieszkańców ziemi. Nastanie czas świętobliwości - sprawiedliwości - jaki będzie charakteryzował panowanie Mesjasza.

Zanim jednak to Święte Królestwo zostanie w pełni ustanowione, werset 18 mówi, że ostatnie pozostałości starego rządu, tego obecnego złego świata, muszą być usunięte. W wersecie 18 znajdują się odwołania do domu Jakuba i domu Józefa. Być może odnoszą się one do odnowionego narodu Izraela i zmartwychwstałych Starożytnych Świętych, którzy na samym początku swej misji zajmować się będą przyprowadzaniem wszystkich narodów do Izraela i tłumieniem wszelkich przejawów oporu wobec zaprowadzanego nowego Królestwa. Kiedy ich misja dobiegnie końca, „z domu Ezawa nikt nie ocaleje”, co oznacza, że ostanie ślady struktur chrześcijaństwa zostaną usunięte; poineważ „tak powiedział Pan”.

Symboliczny język wersetu 19 sugeruje, że granice Królestwa rozciągają się na całym świecie z północy na południe i ze wschód na zachód, poprzez góry, równiny, pola i Gilead. W Gileadzie produkowano leczniczy balsam. I rzeczywiście, Królestwo uleczy ludzkość z wszelkiego grzechu. Wzmianka o Filistynach i Ezawie sugeruje, że dawni wrogowie Boży zostaną poddani panowaniu Królestwa.

Werset 20 mówi o powrocie Izraelitów z niewoli: zarówno tych wracających z literalnej niewoli babilońskiej jak i symbolicznie o całej ludzkości, która jest uwięziona w wielkim więzieniu śmierci. Wszyscy, którzy są w grobach, powstaną.

Abdiasz zachował na sam koniec najpiękniejsze słowa swojej wizji. Wybawcami z wersetu 21 jest nasz Pan

Jezus wraz swoją Oblubienicą, Kościołem. Będą oni kapłanami i królami na górze Syjon, czyli w niebie. Starożytni Święci, ziemscy, widzialni przedstawiciele Królestwa, będą sprawowali funkcje sędziów na ziemi, czyli tam, gdzie niegdyś stała góra Ezawa, stary porządek rzeczy. Starożytni Święci nauczą ludzkość sprawiedliwości oraz tego jak chodzić po Gościńcu Świętobliwości. Co za piękna ilustracja Królestwa!

Wreszcie warto zwrócić uwagę, że końcówka hebrajskiego imienia proroka, „lah”, oznacza „z Boga”. W języku hebrajskim, Boże imię to Yahweh lub w skrócie Yah. „Obad-i-jah” oznacza „sługę Bożego”. Arabski odpowiednik Abdiasza to Abd-u-Allah, Abdullah lub Abdul, które jest powszechnym imieniem na Bliskim Wschodzie.

Imię Abdiasz świadczyło, że był on sługą najwyższego Boga. Podobnie i my jesteśmy sługami Boga. Abdiasz był prorokiem, ambasadorem Boga. Podobnie i my jesteśmy ambasadorami Chrystusa. Abdiasz widział prześladowania Jerozolimy i otrzymał wizję zniszczenia starego porządku rzeczy, a także ustanowienia nowego. My, jako członkowie duchowego Izraela, mamy wizję Boskiego Planu Wieków, a także „bardziej pewne słowo prorockie”, które obecnie się wypełnia. Ten proces już wkrótce zakończy się ostatecznym zniszczeniem starego porządku rzeczy, całkowitym odrodzeniem Izraela i pełnym ustanowieniem Królestwa Bożego.

Abdiasz zakończył swą wypowiedź słowami: „tak będzie królestwo samego PANA” (BG). I choć była to wizja Abdiasza, my również ja podzielamy.

Megacz Joe